

1. AZ EUCHARISZTIA ÜNNEPLÉSE A SZENTMISÉBEN

1. Gyülekezés

Személyes beszámolók az előző időszakról.

2.1 Bevezető ének

a./ Gitáros: Teremts bennem (Áldjad én lelkem 172.)

b./ Népének: Zálogát adtad, ó Jézus (Hozsanna 142.)

c./ Taizéi: Várj és ne félj (Áldjad én lelkem T20.)

2.2 Bevezető ima (100. zsoltár)

Ujjongjatok az Úrnak, országok mind,

Örömmel szolgáljatok neki,

Lépjetek színe elé vigadozva!

Tudjátok meg, Isten az Úr!

Ő alkotott minket, az övéi vagyunk.

Az ő népe vagyunk, és nyáj a legelőjén.

Lépjetek be kapuin hálaénekekkel,

előudvarába dicsőítő énekkel!

Adjatok hálát és áldjátok nevét,

mert jó az Úr, irgalma örökké megmarad,

és hűsége nemzedékről nemzedékre.

2.3 Szentírási szakasz (Lk 22,14–20)

2.4 Elmélkedés, lelkiismeretvizsgálat (Szent II. János Pál (Alfonso Aguilar: Egy pápa arcai, 143. old.)

„Több mint fél évszázada, 1946. november 2-a óta, amikor első szentmisémet bemutattam Krakkóban, a Wawel székesegyház Szent Lénárd-altemplomában, minden áldott nap szemlélem az ostyát és a kelyhet, melyekben az idő és a tér mintegy „konszekrálódik”, és a Golgota drámája újra meg újra megelevenedik, föltárván a maga titokzatos „egyidejűségét”. A hitem minden áldott nap fölismerhette a konszekrált kenyérben és borban az isteni Útitársat, aki csatlakozott a két emmauszi tanítványhoz, hogy megnyissa szemüket a világosságnak, szívüket pedig a reménynek.”

2.5 Ének

Taizéi: Áldott légy, Uram (Áldjad én lelkem T27.)

3.1 Gondolatébresztő

a./ Szent II. János Pál: Az Úr napja kezdetű apostoli levele (43)

A szentmise ugyanis a keresztdozat eleven megjelenítése. A kenyér és a bor színe alatt – melyekre lehívtuk a Szentlélek kiadását, aki a konszekráció szavakban páratlan hatással működik – Krisztus ugyanúgy ajánlja föl magát az Atyának, mint ahogy a kereszten tette. 'A misében végbemenő isteni áldozatban ugyanaz a Krisztus áldoztatik föl vérontás nélkül, aki a kereszton oltárán vérét ontva egyszer ajánlotta föl magát.'

Krisztus a maga áldozatához kapcsolja az Egyház áldozatát: 'Az Eucharishtiában Krisztus áldozata Teste tagjainak áldozata is lesz. A hívők élete, istendicsérete, szenvedése, imádsága és munkája egyesül Krisztus életével, szenvedésével, imádságával és munkájával és az ő teljes odaadásával, és ezáltal új értéket nyer.' Az egész közösség részvétele különösen láthatóvá válik a vasárnapi összejövetelen, mely alkalmat ad arra, hogy az elmúlt hét minden emberi terhet odahozzuk az oltárra.

b./ Az egyházüldöző diktatúra éveiben többször bebörtönzött Regőczy István atya visszaemlékezése (Beszélgetés a Mesterrel, 251. old.):

Egy nap rabszállító kocsival indítottak útnak Kistarcsa felé. Szürke, ködös novemberi nap, de szívemben-lelkemben a felszabadult érzések napsugara, mert a pincebörtön után szinte megváltásként hatott az internálótábor, melynek kétezer lakosa volt. Estefelé az ételosztásnál a szakács mellém lépett: Itt van önnek egy kis csomag, a papi szobából küldik. Kíváncsian teregettem szét egy törülközőt, szappan, fogkefe és egy pici szelence is volt a csomagban. Jaj, de megörültem! Ebben biztos az Oltáriszentség van. Amikor félrehúzódva, megilletődve kinyitottam, valóban hófehér szentostya, mintha Jézus nézne rám. Végre, egy hónap után áldozhatok. Milyen boldogság, milyen öröm, most értékelem igazából, mit jelent a legmértősebb Oltáriszentség. Mennyi öröm, vigasz, erősség, boldogság forrása, főként egy kiszolgáltatott szegény rabnak. Hosszú-hosszú hálaadást tartottam.

Már alig vártam, hogy reggel legyen, hogy bemutathassam a szentmisét. Milyen csodálatos érzés volt a durván összetákoltsz asztalnál az Ostya fölét hajolni: „Ez az én Testem, ez az én Vérem.” Valahogy az utolsó vacsora asztalára gondoltam. Amikor ő a halálba ment értünk, amikor tudta, hogy elárulják, megkötözik, bebörtönzik, halálra ítélik, megkínózzák, meggyalázzák, keresztre feszítik, akkor rendelte el, mint Testamentumot, mint végrendeletet, a Szeretet nagy Szentségét.

c./ *YouCat* 217.

A szentmisén az idő Istennek szánt idő lesz. Gyakran nem tudunk időnkkel mit kezdeni, keressük, mivel töltjük az időt. A szentmisén az idő összesűrűsödik, mert minden másodpercnek van értéke. Ha szentmisén ünneplünk, tapasztaljuk, hogy Isten megszentelte az időt, és minden másodpercet az örökkévalóságba vezető kapuvá tett.

Amikor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, minden alkalommal az előtt a forrás előtt áll, amelyből állandóan ő maga jön létre: amikor Krisztus testét „eszi”, Krisztus testévé lesz. A testestül-lelkestül nekünk önmagát adó Krisztus áldozatában van hely egész életünk számára. Munkánkat, minden szenvedésünket, minden örömünket, mindent egyesíthetünk Krisztus áldozatával. Ha így fölajánljuk magunkat, átalakulunk, tetszünk Istennek, és jó, tápláló kenyérré válunk embertársaink számára.

3.2 Megfigyelés

- Milyen helye van a szentmisének az életemben? Milyen szavak jutnak eszembe róla (pl. ünnep, béke, kötelesség, rutin, töltekezés, találkozás stb.)? Miért?
- Hogyan készülünk egyénileg/családilag az Eucharisztia megünneplésére?
- Előfordult, hogy áldozatot hoztam, hogy eljussak szentmisére?
- Hétköznapi megyek-e szentmisére? Miért igen/nem?
- Vasárnap érződik a megjelenésben, hogy ünnepre érkeztem? Mennyire fontos az öltözet? A gyermekeinké?
- Beszélgetünk otthon a szentmiséről? Mikor, hogyan?

3.3 Értékelés

a./ *Beszélgetés a Mesterrel* (202. old.)

Sem színházban, sem moziban, de egyéb rendezvényeken sem veszik szívesen, ha későn érkezünk, s ezzel megzavarjuk a már jelenlévők elmélyültségét. Hitem komolyságát, a szentmise résztvevői iránti tiszteletemet elsősorban azzal fejezem ki, hogy időben ott vagyok, nem az utolsó percben, megkésve loholok be az utcáról. Nem állok meg hátul, a bejáratnál, hanem előre megyek, minél közelebb az oltárhoz.

Hacsak teheted, a vásár- és ünnepnap szentmisékre tisztes ünneplőbe öltözz, mint ahogy szebben öltözől akkor is, ha egyéb ünnepi alkalomra indulsz. Mindenekelőtt azonban lelkieken készülj fel a nagy eseményre. Lássék meg

rajtad mind a szentmisén, mind utána, hogy komolyan veszed a hitedet, Krisztus követését.

b./ *A Római Misekönyv általános rendelkezései* (I/16)

A szentmise „olyan, mint az elrejtett kincs” (Mt 13,44). A szentmise élő valóság, amely magában foglalja a keresztény élet teljességét; nem tudjuk tehát teljesen kielemezni, csakis átélni és ezáltal megérteni.

Az eucharisztikus ünneplésben Isten igazságát ismerhetjük meg. Krisztus valóságosan jelen van az Oltáriszentség színeiben, s ezáltal a keresztény ember átélheti, hogy Isten az, aki önmagát adja az emberiség megmentéséért; hogy nem önmagának akart élni, hanem azért, hogy a világra árássa szeretetét.

Mint helyi testvéri közösség, imádságunkat a világegyház imáival is egyesíthetjük. Így éljük át, hogy mi az egyház: az Úr asztalánál egybegyűlt egyetemes közösség.

Végül az Eucharisztia megmutatja számunkra, hogy számíthatunk az üdvösségre, hiszen az Úr valóban jelen van a világban. „A szentmise ünneplése (mint Krisztusnak és az Isten hierarchikusan rendezett népének a cselekménye) az egész keresztény élet központja mind az egyetemes Egyház, mind a helyi egyház, mind pedig az egyes hívek részére. Csúcspontja Isten művének, amellyel ő Krisztusban a világot megszenteli, és csúcspontja annak a kultusznak, amelyet az emberek mutatnak be az Atyának, Krisztus, az Isten Fia által, a Szentlélekben imádva őt.”

c./ *YouCat* 212, 219.

Jézus velünk való lakomájának kifürkészhetetlen titkát különböző nevek fejezik ki.

Szent áldozat, szentmise, szentmise-áldozat: Az Eucharisziában jelenné válik Krisztus egyetlen áldozata, amely befejez és fölülmúl minden más áldozatot. Az Egyház és a hívek odaadásukkal maguk is csatlakoznak Krisztus áldozatához.

Az Úr lakomája: Minden eucharisztikus ünnep most is ugyanaz az egyetlen lakoma, amelyet Krisztus ünnepelt tanítványaival, és ugyanakkor elővételezése annak a lakomának, amelyet az Úr az idők végével fog ünnepelni a megváltottakkal. Nem mi emberek végezzük az istentiszteletet, maga az Úr hív minket istentiszteletre, és Ő van jelen benne titokzatosan.

Szent és isteni liturgia, szent misztérium: Az eucharisztikus ünnepen a mennyei és a földi Egyház egyetlen ünneplésben egyesül. „A liturgiában

Jézussal állunk az Atya előtt, és együtt vagyunk a szentekkel, igen, a liturgia némiképpen a menny liturgiája.” (XVI. Benedek)

Katolikus keresztények minden vasárnap és a parancsolt ünnepeken kötelesek részt venni a szentmisén. Aki valóban keresi Jézus barátságát, amikor csak teheti, mindig elfogadja Jézus személyes meghívását a lakomára.

Valóban keresztény ember számára a „vasárnapi kötelezettség” szó éppen annyira nem megfelelő, mint a „kötelező csók” annak, aki igazán szerelmes. Senkinek sem lehet élő kapcsolata Krisztussal, ha nem megy oda, ahol Krisztus vár rá. Ezért keresztények számára a mise ünneplése ősidők óta a „vasárnap szíve”, és a hét legfontosabb napja.

3.4 Cselekvés

- Tudatosan készüljünk a legközelebbi szentmisére, hiszen Jézus is vágyva vágyik, hogy elköltse velünk a húsvéti lakomát!
- Házas társammal közösen gondoljuk végig, milyen nehézségeink, küzdelmeink vannak, s kapcsoljuk azokat Krisztus áldozatához a következő szentmisénken!
- Utólag is elevenítsük fel a szentáldozásban történt találkozást!
- Szólítsunk meg valakit a szentmise után, akivel nem könnyen beszélgetünk, hiszen Jézus mindannyiunkat egy közösségbe akar vonni!

4. Záróima (Loyolai Szent Ignác imája nyomán P. Lippert, *Beszélgetés a Mesterrel*, 253. old.)

Krisztus lelke, kifogyhatatlan gazdagságod által szentelj meg engem!

Krisztus teste, önfeláldozó szenvedésed által üdvözíts engem!

Krisztus vére, szívednek rám áradó melege által ihless meg engem!

Krisztus kínszenvedése, azzal az erővel, amellyel kínjaidat elviselted, erősíts engem!

Óh, édes Jézus, mert oly végtelenül jó vagy, hallgass meg engem!

Sebeid mélyén, mert biztos menedék vagy nekem, rejts el engem!

Gonosz ellenségtől – mert másképp legyőznek – oltalmaz meg engem!

Halálom óráján, amikor szívem remeg a félelemtől, szólíts magadhoz engem, hogy szentjeiddel dicsérjelek téged, Uramat, Istenemet mindörökké. Ámen.